

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Πενήντα Τέσσερα

Αποκαλύπτοντας τις Έσχατες Ημέρες: Η Αναζήτηση του Δανιήλ για Κατανόηση

Jeff Pippenger
2024-01-18

Ολοκληρώσαμε ένα πρόσφατο άρθρο με ένα απόσπασμα από το Prophets and Kings, όπου η Αδελφή White προσδιόρισε ότι ο Δανιήλ επιζητούσε να «κατανοήσει τη σχέση που υφίστατο η εβδομηκονταετής αιχμαλωσία, όπως είχε προλεχθεί δια του Ιερεμία, προς τις δύο χιλιάδες τριακόσιες ημέρες, τις οποίες άκουσε σε όραση τον ουράνιο επισκέπτη να δηλώνει ότι έπρεπε να παρέλθουν πριν από τον καθαρισμό του αγιαστηρίου του Θεού».

«Μέσω μιας άλλης οράσεως ερρίφθη περαιτέρω φως επί των γεγονότων του μέλλοντος· και ήταν κατά το τέλος αυτής της οράσεως που ο Δανιήλ άκουσε “ένα άγιο να λαλεί, και άλλος άγιος είπε προς εκείνον τον άγιον όστις ελάλει, Έως πότε θέλει είσθαι η όρασις;” Δανιήλ 8:13. Η απάντηση που δόθηκε, “Έως εσπέρας και πρωίας δύο χιλιάδες και τριακόσιαι· τότε το αγιαστήριον θέλει καθαρισθή” (εδάφιο 14), τον γέμισε με αμηχανία. Με θέρμη επιζήτησε τη σημασία της οράσεως. Δεν μπορούσε να κατανοήσει τη σχέση που είχε η αιχμαλωσία των εβδομηκοντα ετών, όπως είχε προειπωθεί διά του Ιερεμία, προς τις δύο χιλιάδες τριακόσιες ημέρες, τις οποίες στην όραση άκουσε τον ουράνιο επισκέπτη να δηλώνει ότι θα παρήρχοντο πριν από τον καθαρισμό του αγιαστηρίου του Θεού. Ο άγγελος Γαβριήλ τού έδωσε μερική ερμηνεία· πλην όμως, όταν ο προφήτης άκουσε τα λόγια, “Η όρασις ... θέλει είσθαι μετά από πολλές ημέρας”, λιποθύμησε. “Και εγώ ο Δανιήλ ελιποθύμησα”, καταγράφει για την εμπειρία του, “και ήμην άρρωστος ημέρας τινάς· έπειτα εσηκώθην, και έκαμνα τας εργασίας του βασιλέως· και ήμην εκστατικός διά την όρασιν, αλλά δεν υπήρχε κανείς που να την εννοεί.” Εδάφια 26, 27.» Prophets and Kings, 553, 554.

Οι Μιλλερίτες ουδέποτε κατέληξαν σε πλήρη κατανόηση του θεμελιώδους αγγέλματος το οποίο εκήρυτταν. Όταν έφθασε ο καιρός κατά τον οποίον ο Λέων εκ της φυλής του Ιούδα επεδίωξε να παράσχει περισσότερες πληροφορίες περί των «επτά καιρών», μετέβησαν στην εμπειρία της Λαοδικείας, και επτά έτη αργότερα απέρριψαν εντελώς το φως των «επτά καιρών». Ποτέ δεν διέκριναν την πλήρη σχέση των εβδομήκοντα ετών και των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών, την οποία ο Δανιήλ είχε μετά σπουδής επιζητήσει να κατανοήσει. Ο Δανιήλ αντιπροσωπεύει τον λαό του Θεού των εσχάτων ημερών.

Το να απολαμβάνει η γη τα σάββατά της αποτελεί εκείνο το μέρος της διαθήκης που δόθηκε στον αρχαίο Ισραήλ και το οποίο περιελάμβανε τη διάταξη περί αναπαύσεως της γης κάθε έβδομο έτος. Η διαθήκη εκείνη περιελάμβανε τον κύκλο των επτά ετών που επαναλαμβάνονταν επτά φορές. Περιελάμβανε την απελευθέρωση και αποκατάσταση περιουσίας και δούλων κατά τη λήξη των επτά κύκλων των επτά ετών (σαράντα εννέα ετών), κατά τον εορτασμό που είναι γνωστός ως ιωβηλαίο. Οι Ιουδαίοι υπήρξαν ανυπάκουοι προς εκείνες τις αρχές της διαθήκης, και το Β΄

Χρονικών προσδιόρισε ότι τα εβδομήντα έτη της αιχμαλωσίας, για τα οποία μίλησε ο Ιερεμίας ο προφήτης, αντιπροσώπευαν προηγούμενα τετρακόσια ενενήντα έτη αποστασίας. Μέσα σε τετρακόσια ενενήντα έτη, αν ο αρχαίος Ισραήλ είχε υπακούσει στις οδηγίες της διαθήκης, όπως εκτίθενται στο Λευιτικόν εικοστό πέμπτο κεφάλαιο, θα υπήρχε συνολικά αριθμός εβδομήντα ετών κατά τα οποία η γη θα αναπαυόταν. Ένα βιβλικό έτος είναι τριακόσιες εξήντα ημέρες, και τριακόσιες εξήντα ημέρες πολλαπλασιαζόμενες επί επτά («επτά καιρούς») ισούνται με δύο χιλιάδες πεντακόσιες είκοσι ημέρες.

Τα εβδομήντα έτη συνδέονται απολύτως με την ανάπαυση της γης, η οποία συνδέεται απολύτως με τους «επτά καιρούς». Ο Δανιήλ επιζητούσε να «κατανοήσει τη σχέση» της «αιχμαλωσίας των εβδομήντα ετών» προς «τα δύο χιλιάδες τριακόσια έτη» «πριν από τον καθαρισμό του αγιαστηρίου του Θεού». Επομένως, επιζητούσε να κατανοήσει τη σχέση του οράματος «chazon» και του οράματος «mareh». Είναι αδύνατον να κατανοηθεί εκείνη η σχέση, χωρίς να αναγνωρισθεί η ανάπαυση της γης στο Λευιτικό είκοσι πέντε και είκοσι έξι μαζί με την αιχμαλωσία των εβδομήντα ετών για την οποία μίλησε ο Ιερεμίας. Εάν δεν πιστεύετε ότι οι «επτά καιροί» αντιπροσωπεύουν μια προφητική περίοδο δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών, αποκλείετε τον εαυτό σας από το να ανήκετε σε εκείνους τους οποίους αντιπροσώπευε ο Δανιήλ στις έσχατες ημέρες. Οι Μιλλερίτες πίστευαν ότι οι «επτά καιροί» ήταν χρονική προφητεία, αλλά ο Αντβεντισμός δεν το πιστεύει πλέον.

Ο Δανιήλ, όπως και όλοι οι προφήτες, απεικονίζει τον λαό του Θεού στο τέλος του κόσμου, και τα σχόλια της Αδελφής White σχετικά με την επιθυμία του να κατανοήσει τη σχέση μεταξύ των εβδομήντα ετών (των «επτά καιρών») και των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών, αντιπροσωπεύουν την επιθυμία την οποία ο λαός του Θεού των εσχάτων ημερών πρέπει να κατέχει. Όπως έχει δηλωθεί σε προηγούμενα άρθρα, δεν υπάρχουν αλήθειες που να παρουσιάζονται στα διαγράμματα του 1843 και του 1850, οι οποίες να μη στηρίζονται άμεσα (επανειλημμένως) στα συγγράμματα της Αδελφής White.

Τα πετράδια του Μίλλερ θα λάμψουν δέκα φορές λαμπρότερα κατά την Κραυγή του Μεσονυκτίου των εσχάτων ημερών, και, πράττοντας τούτο, τα πετράδια αντιπροσωπεύουν την τελική δοκιμασία για τις παρθένες του Αντβεντισμού. Τα πετράδια εκείνα είναι οι θεμελιώδεις αλήθειες που παριστάνονται στις πλάκες του Αββακούμ, καθώς και τα πετράδια στο κιβώτιο που είχαν τοποθετηθεί επάνω σε ένα τραπέζι στο μέσον του δωματίου του Μίλλερ. Η θεμελιώδης δοκιμασία είναι η τελική δοκιμασία, αλλά το ίδιο ισχύει και για την εξουσία του Πνεύματος της Προφητείας. Το να απορρίπτει κανείς τις θεμελιώδεις αλήθειες, οι οποίες προτυπώθηκαν ως πετράδια στο όνειρο του Μίλλερ, σημαίνει ταυτοχρόνως να απορρίπτει το Πνεύμα της Προφητείας.

«Η έσχατη απάτη του Σατανά θα είναι να καταστήσει ανενεργή τη μαρτυρία του Πνεύματος του Θεού. “Όπου δεν υπάρχει όρασις, ο λαός χάνεται” (Παροιμιαί 29:18). Ο Σατανάς θα ενεργήσει με επινοητικότητα, με διάφορους τρόπους και μέσω διαφορετικών οργάνων, για να κλονίσει την εμπιστοσύνη του υπολοίπου λαού του Θεού στην αληθινή μαρτυρία. Θα εισαγάγει ψευδείς οράσεις για να παραπλανήσει, και θα αναμίξει το ψευδές με το αληθινό, και έτσι θα προκαλέσει τέτοια αποστροφή στους ανθρώπους, ώστε να θεωρούν καθετί που φέρει το όνομα των οράσεων ως είδος φανατισμού· όμως οι ειλικρινείς ψυχές, αντιπαραβάλλοντας

το ψευδές και το αληθινό, θα καταστούν ικανές να διακρίνουν μεταξύ αυτών.» Selected Messages, τόμος 2, 78.

Τώρα εξετάζουμε την αύξηση της γνώσεως που έλαβε χώρα στην ιστορία των Μιλλεριτών από το 1798 έως το 1844, αλλά επισημαίνουμε ότι, παρόλο που οι Μιλλερίτες ήταν ορθοί στις προφητικές τους εφαρμογές, περιορίζονταν από την ιστορία μέσα στην οποία ανεγέρθηκαν. Τώρα βρισκόμαστε στις έσχατες ημέρες και στην τελική γενεά (την τέταρτη) του Αντβεντισμού. Κατά την περίοδο αυτή, ο Αντβεντισμός έχει τόσο βαθιά κατηχηθεί με παραδόσεις και έθιμα (παραποιημένα κοσμήματα), ώστε δεν γνωρίζει πλέον ποιες ήσαν οι θεμελιώδεις αλήθειες. Η άγνοια αυτών των αληθειών εμποδίζει τον Αντβεντισμό να κατανοήσει τη σημασία τους και καθιστά χωρίς νόημα τις επανειλημμένες εντολές να προστατεύει και να διαφυλάττει αυτές τις αλήθειες.

Προτού προχωρήσουμε περαιτέρω στην ερμηνεία του Γαβριήλ για το όραμα του ποταμού Ουλάι, θα εξετάσουμε ορισμένα συναφή σημεία που συνδέονται με τις θεμελιώδεις αλήθειες και την εξουσία του Πνεύματος της Προφητείας. Οι σύγχρονοι θεολόγοι υποστηρίζουν ότι το ακόλουθο χωρίο καταδεικνύει πως η μακρότερη χρονική προφητεία στην Αγία Γραφή είναι τα δύο χιλιάδες τριακόσια έτη.

«Η εμπειρία των μαθητών που κήρυξαν το “ευαγγέλιο της βασιλείας” κατά την πρώτη έλευση του Χριστού, είχε το αντίστοιχό της στην εμπειρία εκείνων που διακήρυξαν το μήνυμα της δευτέρας παρουσίας Του. Καθώς οι μαθητές εξήλθαν κηρύττοντας: “Επληρώθη ο καιρός, και επλησίασεν η βασιλεία του Θεού”, έτσι και ο Μίλλερ και οι συνεργάτες του διακήρυξαν ότι η μακρότερη και τελευταία προφητική περίοδος που παρουσιάζεται στην Αγία Γραφή επρόκειτο να λήξει, ότι η κρίση είχε πλησιάσει, και ότι η αιώνια βασιλεία επρόκειτο να εισαχθεί. Το κήρυγμα των μαθητών σχετικά με τον χρόνο βασιζόταν στις εβδομήντα εβδομάδες του Δανιήλ 9. Το μήνυμα που δόθηκε από τον Μίλλερ και τους συνεργάτες του ανήγγελλε τη λήξη των 2300 ημερών του Δανιήλ 8:14, από τις οποίες οι εβδομήντα εβδομάδες αποτελούν μέρος. Το κήρυγμα του καθενός βασιζόταν στην εκπλήρωση διαφορετικού τμήματος της ίδιας μεγάλης προφητικής περιόδου.»

«Όπως και οι πρώτοι μαθητές, ο Ουίλλιαμ Μίλλερ και οι συνεργάτες του δεν κατανόησαν οι ίδιοι πλήρως τη σημασία του μηνύματος που έφεραν. Σφάλματα τα οποία είχαν επί μακρόν εδραιωθεί στην εκκλησία τους εμπόδισαν να καταλήξουν σε ορθή ερμηνεία ενός σημαντικού σημείου της προφητείας. Γι’ αυτό, μολοντί διακήρυξαν το μήνυμα το οποίο ο Θεός τούς είχε εμπιστευθεί να δοθεί στον κόσμο, εντούτοις, λόγω εσφαλμένης αντίληψης της σημασίας του, υπέστησαν απογοήτευση.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 351.

Το χωρίο λέγει ότι «ο Μίλλερ και οι συνεργάτες του διακήρυξαν ότι η μακροτέρα και τελευταία προφητική περίοδος που αποκαλύπτεται στην Αγία Γραφή επρόκειτο να λήξει», και οι θεολόγοι ισχυρίζονται ότι η μακροτέρα και τελευταία προφητική περίοδος είναι τα δύο χιλιάδες τριακόσια έτη. Περαιτέρω ισχυρίζονται ότι αυτό είναι εκείνο που προσδιορίζει η Αδελφή Ουάιτ στο χωρίο, διότι, όπως λένε, αναφέρεται αμέσως και ευθέως στην περίοδο των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών. Είναι τυφλοί ως προς οποιαδήποτε σχέση μεταξύ των εβδομήντα ετών και της περιόδου των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών. Είναι τυφλοί στο φως το οποίο ο Δανιήλ επιζητούσε να

κατανοήσει.

Η Έλεν Ουάιτ ήταν Μιλλερίτισσα, και γνώριζε τα μηνύματα που είχαν τεθεί επάνω στον πρωτοποριακό πίνακα του 1843 και στον πρωτοποριακό πίνακα του 1850 που εκδόθηκε από τον F. D. Nichols. Ο πίνακας του 1850, ο οποίος καταρτίστηκε από τον Nichols, ετοιμάστηκε στην οικία του Nichol ακριβώς κατά τον χρόνο που ο Ιάκωβος και η Έλεν Ουάιτ διέμεναν με τον Nichols. Η μακρότερη προφητική περίοδος στην Αγία Γραφή, η οποία παριστάνεται και στους δύο αυτούς πίνακες, δεν είναι οι δύο χιλιάδες τριακόσιες ημέρες, αλλά οι «επτά καιροί» του Λευιτικού είκοσι έξι.

Το να ισχυρίζεται κανείς ότι το προηγούμενο απόσπασμα αποτελεί θεόπνευστη ταύτιση των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών ως της μακρότερης και τελευταίας προφητικής περιόδου σημαίνει ότι καθιστά τα γραπτά της Αδελφής White να αντιφάσκουν προς τον εαυτό τους. Εάν εκείνη πίστευε ό,τι ισχυρίζονται οι θεολόγοι σχετικά με αυτό το απόσπασμα, τότε τι σημαίνει όταν εγκρίνει τα διαγράμματα που υποστηρίζουν τους «επτά καιρούς»;

«Είδα ότι το διάγραμμα του 1843 είχε καθοδηγηθεί από το χέρι του Κυρίου, και ότι δεν έπρεπε να αλλοιωθεί· ότι οι αριθμοί ήταν όπως Εκείνος τους ήθελε· ότι το χέρι Του ήταν επάνω του και απέκρυψε ένα σφάλμα σε μερικούς από τους αριθμούς, ώστε κανείς να μη μπορεί να το δει, έως ότου το χέρι Του απομακρύνθηκε.» Early Writings, 74.

Όσοι επιθυμούν να υποστηρίξουν τις παραδόσεις και τους μύθους τους, ίσως ισχυριστούν ότι στο διάγραμμα του 1843 ο Κύριος κρατούσε το χέρι Του επάνω στο σφάλμα των «επτά καιρών», έως ότου αφαίρεσε το χέρι Του σε μεταγενέστερη ημερομηνία. Το πρόβλημα με αυτή την προϋπόθεση είναι ότι η αδελφή White προσδιόρισε πότε ο Κύριος αφαίρεσε το χέρι Του από τα αριθμητικά στοιχεία· το χέρι Του είχε αφαιρεθεί πριν από τις 22 Οκτωβρίου 1844, αμέσως μετά την πρώτη απογοήτευση. Στη μαρτυρία της για εκείνο το γεγονός, προσδιορίζει το σφάλμα που διορθώθηκε, και είναι σαφές ότι το σφάλμα δεν ήταν οι «επτά καιροί».

«Εκείνοι οι πιστοί, απογοητευμένοι άνθρωποι, οι οποίοι δεν μπορούσαν να κατανοήσουν γιατί ο Κύριός τους δεν ήλθε, δεν αφέθηκαν στο σκότος. Και πάλι οδηγήθηκαν στις Γραφές τους, για να ερευνήσουν τις προφητικές περιόδους. Η χείρα του Κυρίου απομακρύνθηκε από τα σχήματα, και το σφάλμα εξηγήθηκε. Είδαν ότι οι προφητικές περίοδοι έφθαναν έως το 1844, και ότι τα ίδια τεκμήρια τα οποία είχαν παρουσιάσει για να δείξουν ότι οι προφητικές περίοδοι έληγαν το 1843, αποδείκνυαν ότι αυτές θα τερματίζονταν το 1844.» Early Writings, 237.

Όταν το χέρι του Κυρίου «απεσύρθη από τα σχήματα, και το σφάλμα εξηγήθηκε», τότε αναγνώρισαν «ότι τα ίδια αποδεικτικά στοιχεία τα οποία είχαν παρουσιάσει για να δείξουν ότι οι προφητικές περίοδοι έληγαν το 1843, απέδειξαν ότι αυτές θα τερματίζονταν το 1844». Οι προφητικές περίοδοι που αρχικά θεωρήθηκε ότι έληγαν το 1843 απεικονίζονται επί του πίνακος του 1843, ο οποίος είναι ο πίνακας που χρησιμοποίησε καθένας από τους τριακοσίους Μιλλεριτικούς κήρυκες. Οι προφητικές περίοδοι που απεικονίζονται επί εκείνου του πίνακος και έληγαν το 1843 ήσαν τα δύο χιλιάδες τριακόσια έτη του Δανιήλ, κεφάλαιο οκτώ, εδάφιο δεκατέσσερα, τα δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη του Λευιτικού είκοσι έξι, και τα χίλια τριακόσια τριάντα πέντε έτη του Δανιήλ δώδεκα. Μετά την πρώτη απογοήτευση ο Κύριος

απέσυρε το χέρι Του από το σφάλμα, και τότε οι Μιλλερίτες αναγνώρισαν ότι τα ίδια αποδεικτικά στοιχεία που προσδιόριζαν το τέλος των προφητικών περιόδων στο 1843, στην πραγματικότητα απέδειχναν ότι εκείνες οι περίοδοι έληγαν το 1844.

Το διάγραμμα του 1850 εκπονήθηκε το 1850 και τέθηκε προς πώληση τον Ιανουάριο του 1851. Η Έλλεν Γουάιτ κατέγραψε ότι και το διάγραμμα αυτό αποτελούσε επίσης εκπλήρωση του Αββακούμ, όπως είχε επίσης καταγράψει σχετικά με το διάγραμμα του 1843. Το διάγραμμα εκείνο παρουσίαζε επίσης ως τη μακρότερη προφητική περίοδο τις «επτά φορές» του Λευιτικού είκοσι έξι.

«Είδα ότι ο Θεός ήταν στη δημοσίευση του διαγράμματος από τον Αδελφό Nichols. Είδα ότι υπήρχε μια προφητία γι' αυτό το διάγραμμα μέσα στη Βίβλο, και αν αυτό το διάγραμμα προορίζεται για τον λαό του Θεού, αν είναι επαρκές για τον έναν, είναι και για τον άλλον, και αν ένας χρειάζεται να ζωγραφιστεί ένα νέο διάγραμμα σε μεγαλύτερη κλίμακα, όλοι το χρειάζονται εξίσου.» Manuscript Releases, τόμος 13, 359.

Το να υποστηρίζει κανείς ότι η αναφορά της Αδελφής Ουάιτ στο γεγονός ότι οι Μιλλερίτες «διακήρυξαν ότι η μακρότερη και τελευταία προφητική περίοδος που παρουσιάζεται στην Αγία Γραφή επρόκειτο να λήξει», είναι ακριβής, είναι ορθό, διότι πράγματι το έπραξαν. Το να ισχυρίζεται όμως κανείς ότι η «μακρότερη» «προφητική περίοδος» είναι τα δύο χιλιάδες τριακόσια έτη, στρέφει τη μαρτυρία της Αδελφής Ουάιτ εναντίον του εαυτού της και εναντίον του ιστορικού αρχείου. Το να πιστεύει κανείς εκείνον τον μύθο σημαίνει να πιστεύει ένα ψεύδος, και κατά τις έσχατες ημέρες εκείνοι που επιλέγουν να πιστεύουν ένα ψεύδος, το πράττουν επειδή δεν αγαπούν την αλήθεια.

Ο Ιησούς δεν εμβολίασε θαυματουργικά τον εαυτό Του με κάποιο είδος θεϊκής αναισθησίας, ώστε να περάσει μέσα από τα παθήματα του σταυρού. Ο Ιησούς υπέφερε με θεϊκό πόνο, πολύ πέρα από ό,τι θα μπορούσε να υπομείνει οποιοδήποτε από τα δημιουργήματά Του. Εντούτοις, η ανθρωπότητα πλάσθηκε κατ' εικόνα Του, και η θεόπνευστη μαρτυρία δηλώνει ότι η ανθρωπότητα καλείται να νικήσει καθώς Εκείνος ενίκησε. Εκείνο που επέτρεψε στον Χριστό να υπομείνει τα παθήματα του σταυρού ήταν ένα γνώρισμα το οποίο Αυτός κατείχε, και το οποίο κατέχει επίσης και η ανθρωπότητα.

Αποβλέποντες εις τὸν Ἰησοῦν, τὸν ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν τῆς πίστεώς μας, ὅστις, διὰ τὴν χαρὰν τὴν προκειμένην ἐνώπιόν του, ὑπέμεινε τὸν σταυρὸν, καταφρονήσας τὴν αἰσχύνην, καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ. Ἑβραίους 12:1.

Ο Ιησούς υπέμεινε τα παθήματα του σταυρού, επειδή είχε ενώπιόν του έναν σκοπό, και εμείς έχουμε δημιουργηθεί κατ' εικόνα Του και, ως εκ τούτου, είμαστε όντα που παρακινούνται από σκοπούς. Αυτό αποτελεί μέρος του σχεδιασμού μας. Εάν έχουμε οδηγηθεί να πιστεύουμε ότι είναι ασήμαντο να κατανοούμε τα θεμέλια του Αντβεντισμού, δεν θα έχουμε κανένα κίνητρο να πράξουμε ακριβώς αυτό. Το μόνο θεϊκό κίνητρο που μπορεί να εγερθεί από το Άγιο Πνεύμα για να υπερνικηθεί εκείνη η Λαοδικειακή κατάσταση είναι η αγάπη της αλήθειας. Η αγάπη της αλήθειας θα δοκιμαστεί από τη διαθεσιμότητα εύκολων εθίμων και παραδόσεων, σχεδιασμένων να καταπραΰνουν τα κνηθόμενα ώτα μας. Εάν, μέσα στη Λαοδικειακή μας άνεση, δεν έχουμε καμία

επιθυμία να κατανοήσουμε την αλήθεια για τον εαυτό μας, θα χαθούμε. Σε αυτό το σημείο βρίσκεται σήμερα ο Αντβεντισμός.

Ο Δανιήλ αποτελεί παράδειγμα του λαού του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες, ο οποίος επιζητεί, μέσω του προφητικού λόγου, να κατανοήσει τη σχέση μεταξύ της εβδομηκονταετούς αιχμαλωσίας και της προφητείας των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών. Το να προσδιορίζει κανείς την προφητεία των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών ως τη μακρότερη και έσχατη προφητική περίοδο σημαίνει ότι απορρίπτει τις θεμελιώδεις αλήθειες του Αντβεντισμού και, ταυτοχρόνως, απορρίπτει την εξουσία του Πνεύματος της Προφητείας. Το να ισχυρίζεται κανείς ότι, όταν οι Μιλλερίτες παρουσίασαν τη μακρότερη και έσχατη προφητική περίοδο, αυτή ήταν τα δύο χιλιάδες τριακόσια έτη, σημαίνει ότι απορρίπτει το ιστορικό αρχείο.

«Δεν έχουμε τίποτε να φοβηθούμε για το μέλλον, εκτός εάν λησμονήσουμε τον τρόπο με τον οποίο ο Κύριος μάς οδήγησε, και τη διδασκαλία Του στην παρελθούσα ιστορία μας.» Life Sketches, 196.

Ο Γαβριήλ ήλθε για να δώσει στον Δανιήλ κατανόηση και των δύο οραμάτων, του «mareh» και του «chazon», και τον καθοδήγησε να διακρίνει νοητώς μεταξύ των δύο, μολοντί προφανώς συνδέονταν με προφητική σχέση. Το όραμα περιελάμβανε τα βασίλεια της βιβλικής προφητείας στα κεφάλαια επτά και οκτώ, τα οποία αποτελούσαν επανάληψη και διεύρυνση εκείνων των ίδιων βασιλείων του κεφαλαίου δύο. Οι πληροφορίες περιελάμβαναν τον επουράνιο διάλογο, ο οποίος παρουσίαζε το ένα όραμα ως την καταπάτηση του αγιαστηρίου και του λαού του Θεού, και το άλλο ως το έργο της αποκαταστάσεως του λαού και του αγιαστηρίου.

Καθώς ο Γαβριήλ παρουσίαζε την ερμηνεία, η οποία τελικώς κατέστη η καρδιά του μηνύματος που διακήρυτταν οι Μιλλερίτες, υπήρχε μια σχέση μεταξύ των δύο οράσεων, η οποία πρέπει να σημειωθεί από εκείνους που εκπληρώνουν την εντολή να προβούν σε νοητικό διαχωρισμό της ερμηνείας. Μία από τις διακρίσεις παριστάνεται από τις δύο λέξεις που αμφοτέρως μεταφράζονται ως «καθορισμένες».

Εβδομήκοντα εβδομάδες είναι ορισμένες επί τον λαόν σου και επί την πόλιν σου την αγίαν, διά να συντελεσθή η παράβασις, και να τεθή τέλος εις τας αμαρτίας, και να γίνη εξιλέωσις περί ανομίας, και να εισαχθή αιώνιος δικαιοσύνη, και να σφραγισθή η όρασις και η προφητεία, και να χρισθή ο Άγιος των αγίων. Γνώριζε λοιπόν και εννόει, ότι από της εξόδου της προσταγής του να ανοικοδομηθή και να οικοδομηθή η Ιερουσαλήμ έως του Χριστού του Ηγουμένου θέλουσιν είσθαι επτά εβδομάδες και εξήκοντα δύο εβδομάδες· η πλατεία θέλει ανοικοδομηθή, και το τείχος, μάλιστα εν καιροίς στενοχωρίας. Και μετά τας εξήκοντα δύο εβδομάδας θέλει εκκοπή ο Χριστός, αλλ' ουχί δι' εαυτόν· και ο λαός του ηγουμένου του ερχομένου θέλει αφανίσει την πόλιν και το αγιαστήριον· και το τέλος αυτής θέλει είσθαι μετά κατακλυσμού, και έως τέλους του πολέμου είναι διωρισμένοι αφανισμοί. Και θέλει στερεώσει διαθήκην μετά πολλών διά μίαν εβδομάδα· και εν τω ημίσει της εβδομάδος θέλει παύσει την θυσίαν και την προσφοράν, και επί το περύγιον των βδελυγμάτων θέλει είσθαι ο ερημωτής, έως της συντελείας, και το διωρισμένον θέλει εκχυθή επί τον ερημωτήν. Δανιήλ 9:24–27.

Ἐβδομήκοντα ἑβδομάδες (τετρακόσια ἑνεήκοντα ἔτη) εἶναι ὠρισμένες ἐπὶ τὸν λαὸν καὶ τὴν ἁγίαν πόλιν. Ἡ λέξις ποὺ μεταφράζεται «ὠρισμένες» σημαίνει «ἀποκομμένες», καὶ ἡ λέξις προσδιορίζει μίαν περίοδο δοκιμασίας γὰρ τοὺς Ἰουδαίους καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἐπίσης ἀντιπροσώπευε τὴν περίοδο τῆς ἀποστασίας ποὺ ἔφερε τὴν καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν ἑβδομήκοντα ἐτῶν. Τὰ τετρακόσια ἑνεήκοντα ἔτη ἦταν τότε «ὠρισμένα», ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ τρίτο διάταγμα. Τὰ πρῶτα τετρακόσια ἑνεήκοντα ἔτη τῆς ἀποστασίας προκάλεσαν τρεῖς ἐπιθέσεις τοῦ Ναβουχοδονόσορος, τὴν τελικὴν καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ τὴν διασπορὰ καὶ αἰχμαλωσίαν ἑβδομήκοντα ἐτῶν τοῦ κυριολεκτικοῦ Ἰσραὴλ στὴν κυριολεκτικὴ Βαβυλῶνα.

Τὸ πρῶτο διάταγμα σημάδεψε τὸ τέλος τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔργου τῆς ανοικοδομήσεως τῆς Ἱερουσαλήμ. Τὸ τρίτο διάταγμα σημάδεψε τὴν ἀρχὴν τῶν δύο χιλιάδων τριακοσίων ἐτῶν. Ἡ ἀφίξις τοῦ πρῶτου ἀγγέλου σημάδεψε τὸ τέλος τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ πνευματικοῦ Ἰσραὴλ στὴν πνευματικὴ Βαβυλῶνα ἐπὶ χίλια διακόσια ἐξήντα ἔτη, καὶ σημάδεψε τὴν ἀρχὴν μίας περιόδου σαράντα ἕξι ἐτῶν, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Χριστὸς χρησιμοποίησε τοὺς Μιλλερίτες γὰρ νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν καὶ νὰ ἀνεγείρουν ἕνα πνευματικὸν ναὸν.

Ἡ λέξις ποὺ μεταφράζεται δύο φορές ὡς «ἀποφασισμένο» στα ἐδάφια εἴκοσι ἕξι καὶ εἴκοσι ἐπτὰ εἶναι «charats» καὶ σημαίνει «νὰ πληγῶσει» καὶ «διάταγμα». Εἶχε προφητικῶς «διαταχθεῖ» ὅτι ὁ παπισμὸς θὰ δεχόταν ἕνα θανατηφόρον «πληγὴν» στὸ τέλος τῆς πρώτης ἀγανακτήσεως. Εἶναι ἡ ἴδια λέξις ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ Δανιὴλ στὸ ἐνδέκατον κεφάλαιον, ἐδάφιο τριάντα ἕξι.

Καὶ ὁ βασιλεὺς θέλει πράξει κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ· καὶ θέλει ὑψωθῆ καὶ μεγαλυνθῆ ὑπὲρ πάντα θεόν, καὶ θέλει λαλήσει θαυμαστὰ κατὰ τοῦ Θεοῦ τῶν θεῶν, καὶ θέλει εὐδοθῆ ἕως οὗ συντελεσθῆ ἡ ὀργή· διότι τὸ ἀποφασισμένον θέλει ἐκτελεσθῆ. Δανιὴλ 11:36.

Στὸ ἐδάφιο τριάντα ἕξι, «ὁ βασιλεὺς» εἶναι ὁ παπισμὸς. Ὁ παπισμὸς ἐπρόκειτο νὰ εὐημερήσει ἕως τὸ 1798, ὅταν ἔλαβε τὴν θανατηφόρα πληγὴν του. Τότε ἡ πρώτη «ἀγανάκτησις» ἐπρόκειτο «νὰ συντελεσθῆ», διότι ἐκεῖνη ἡ «ἀγανάκτησις» εἶχε «καθορισθῆ» (διαταχθεῖ) «νὰ γίνῃ». Στὸ τέλος τῆς πρώτης ἀγανακτήσεως ἐναντίον τοῦ βόρειου βασιλείου τοῦ Ἰσραὴλ, ἡ ὁποία ἀρχισε τὸ 723 π.Χ. καὶ ἔληξε τὸ 1798, ὁ παπισμὸς ἔλαβε μίαν «θανατηφόρα πληγὴν». Ἡ λέξις «καθορισθῆ» σημαίνει «πληγῆ».

Καὶ εἶδα μίαν ἐκ τῶν κεφαλῶν αὐτοῦ ὡς ἐσφαγμένην εἰς θάνατον· καὶ ἡ θανατηφόρος πληγὴ αὐτοῦ ἐθεραπεύθη· καὶ ὅλη ἡ γῆ ἐθαύμασεν ὀπίσω τοῦ θηρίου. Ἀποκάλυψις 13:3.

Τὸ προφητικὸν πλαίσιον τῶν Μιλλεριτῶν βασιζόταν στὶς δύο ἐρημωτικὰς δυνάμεις τοῦ παγανισμοῦ, ἀκολουθούμενου ἀπὸ τὸν παπισμὸν. Κατανοοῦσαν ὅτι οἱ δύο αὐτὲς δυνάμεις ἐπρόκειτο νὰ καταπατήσουν τὸ ἁγιαστήριον καὶ τὸ στράτευμα, ὅπως παριστάνεται στὸ ὄραμα τοῦ «chazon» τοῦ Δανιὴλ, κεφάλαιον οκτῶν, ἐδάφιο δεκατρία.

Κατόπιν ἀκουσα ἕνα ἅγιον νὰ ομιλεῖ, καὶ ἕνα ἄλλο ἅγιον εἶπε πρὸς ἐκεῖνον τὸ ἅγιον ποὺ ομιλοῦσε: Ἐως πότε θὰ διαρκεῖ ἡ ὄρασις περὶ τῆς παντοτινῆς θυσίας καὶ τῆς παραβάσεως τῆς ἐρημώσεως, ὥστε νὰ παραδοθῶν καὶ τὸ ἁγιαστήριον καὶ τὸ στράτευμα γὰρ νὰ καταπατῶνται; Δανιὴλ 8:13.

Η παπική ερημωτική εξουσία επρόκειτο να καταπατήσει το αγιαστήριο και το στράτευμα επί χίλια διακόσια εξήντα έτη.

Ἀλλὰ τὴν αὐλὴν τὴν ἔξωθεν τοῦ ναοῦ ἄφες ἔξω καὶ μὴν αὐτὴν μετρήσης· διότι ἐδόθη εἰς τὰ ἔθνη· καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν θὰ καταπατήσουν τεσσαράκοντα δύο μῆνας. Καὶ θὰ δώσω δύναμιν εἰς τοὺς δύο μάρτυράς μου, καὶ θὰ προφητεύσουν χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα ἡμέρας, ἐνδεδυμένοι σάκκους. Ἀποκάλυψις 11:2, 3.

Στο τέλος της πρώτης αγανακτήσεως, το 1798, η προφητεία είχε ορίσει να «πληγώσει» τον παπισμό. Στο ένατο κεφάλαιο του Δανιήλ, αυτός ο προσδιορισμός παριστάνεται στις δύο τελευταίες περικοπές, και η λέξη που αποδίδεται δύο φορές ως «ωρισμένον» στις περικοπές αυτές συνδέεται με το όραμα «chazon», ενώ η λέξη που μεταφράζεται ως «ωρισμένον» στο εδάφιο 24 είναι διαφορετική εβραϊκή λέξη και συνδέεται με το όραμα «mareh». Ο Δανιήλ, εκπροσωπώντας τον λαό του Θεού των εσχάτων ημερών, επεδίωκε να κατανοήσει τη σχέση αυτών των δύο οραμάτων, τα οποία ο Γαβριήλ τού είχε πει να διαχωρίσει νοητικώς.

Θα συνεχίσουμε αυτό το θέμα στο επόμενο άρθρο.

«Ο Θεός δεν μας δίνει ένα νέο μήνυμα. Οφείλουμε να διακηρύξουμε το μήνυμα που το 1843 και το 1844 μας έβγαλε από τις άλλες εκκλησίες». Review and Herald, 19 Ιανουαρίου 1905.